

LERINGEN VAN AARTSVADERS JOSEF

TEN GELEIDE

Wij zijn Josef en verschillend van aard en afstemming, dat maakt het wisselende taalgebruik soms moeilijk te verstaan en te schrijven. Ofschoon wij een zijn in alles is de gezamenlijkheid nog doorweven met oude taal en de verscheidenheid van ons allen. Er zijn velen voor ons geweest die dezelfde intentie hadden, het Huis Gods is al verscheidene keren opgebouwd en vervolgens weer tot stof vergaan.

November 2008

1.

De instandhouding van oude gebouwen heeft voor ons totaal geen zin, omdat het niets afdoet aan waar wij voor staan. Oude gebruiken dienen aan de tijd, de mensheid te worden aangepast zodat ze levend blijven. Herinneren is iets anders, gedenken in de zin van eren van voorouders, dankbaarheid en vergeving. Maar gebouwen in stand houden die zelfs nooit het echte geloof hebben gediend is weggegooide verering. Vernieuwingen als groei in alles zijn welkom en maken alles waardevoller, met bredere invullingen. Dat kan ook voor gebouwen of de menselijke geest gelden. Oude gebruiken aanhouden geeft verstarring, vernieuwingen zijn geen aantastingen van het oude, maar juist de basis van het oude gebruiken en uitbouwen tot een groter geheel dat nog meer dienend is.

In de wereld zijn grote veranderingen gaande, alles wordt opnieuw gerangschikt en op waarde bekeken. Oude normen voldoen niet meer en verouderde waarden worden belicht op hun bruikbaarheid. Omdat vernieuwingen altijd noodzakelijk zijn en waren zal dit proces eigenlijk niet nieuw moeten zijn. Toch wordt het wel zo ervaren en dat komt doordat oude waarden krampachtig worden verdedigd alsof er iets te verliezen zou zijn. De geheime kennis van vroeger is ook zo in stand gehouden dus is het moeilijk om de waarde van 'oude' kennis los te laten. Het bevat alle waarden die noodzakelijk zijn voor de mensheid in geschriften, gebouwen en verzegelde 'geheime plaatsen'. Alles mag in het licht worden gezet en onderzocht worden op bruikbaarheid en nut in deze lichtere tijd. Alles wat de duisternis heeft omhuld mag dus licht worden, onnodige geheimen mogen verdwijnen door aan het licht te komen. Gebouwen die bouwkundig nog wel deugen, mogen worden gebruikt voor meer noodzakelijke bewoning dan als huis van God leeg te staan. Gods huis op aarde is niet dezelfde als duizenden jaren geleden, er is veel gebeurd sinds die tijd in de ontwikkeling van de mensheid. Moesten mensen in de oude tijd nog in een kerk horen wat te doen en hoe te handelen om een zuiver leven te kunnen leven, nu weet de mens dat zelf van binnen uit. Het geweten heeft zich ontwikkeld met helaas erbij ook het beter weten, het ego dat zijn plek heeft genomen. Deze ontwikkeling is niet te stoppen en zal zijn weg vinden als de stroom van een rivier. Alle situaties zullen moeten worden ervaren om te kunnen leren. Dacht vroeger de geestelijkheid het heil voor de mensen te kunnen regelen, nu denken mensen in oorlogsgebieden dat ook nog steeds.

Deze ontwikkeling zal steeds verder uitkristalliseren in het vertrouwen op het innerlijk weten van de mens. Dit geldt dan ook de veroordeling van iemand die fouten maakt, elk mens bepaalt voor zich vanuit zijn eigen goddelijkheid wat hem te doen staan. En dat is altijd goed, de juiste weg voor die persoon op dat moment. Zo ontwikkelt de mensheid zich verder tot een steeds hogere staat van zijn en weten, weten waar het allemaal om gaat.

De zekerheden verliezen hun waarde, de onzekerheden moeten worden bevochten: kortom het is allemaal niet eenvoudig. Als je al wist van binnenuit dat er iets moest gebeuren moet je je eerst door een berg van onzekerheden heen worstelen. Dat stelt het innerlijk weten zwaar op de proef en velen haken af doordat het allemaal teveel vraagt om te verwerkelijken. Deze beproeving heeft erna een rustperiode nodig om weer van binnenuit te komen en daarom gaan zovelen telkens weer het pad op. Zeker weten in onzekerheden is als een vat vol tegenstrijdigheden, alles roert en vormt zich. Als er iets nieuws ontwikkeld is, valt het zelfs nog zwaar om het oude vertrouwde los te laten.

Er zijn nog steeds mensen die op een oude typemachine werken omdat ze hiermee vertrouwd zijn. Dat is geen enkel bezwaar maar een veroordeling naar de nieuwe ontwikkelingen wel, vasthouden aan het oude is geen verdienste. Het verschil met rituelen is hierbij wel weer ingewikkeld: als een

schrijver gewend is aan zijn oude typemachine, waar al vele geschriften uit zijn gerold is het een hele opgave om letterlijk en figuurlijk een knop om te zetten en dan in de inspiratie te komen. Maakt hij deze keus in vrijheid voor zichzelf dan heeft niemand hier hinder van, bovendien zal de tijd het leren of hij wel of niet over gaat. Zijn het echter gezagsdragers die anderen belasten met verouderde eisen, dan is het een zaak van allen geworden. De nieuwe ontwikkelingen kunnen niet gestopt of teruggedraaid; je kunt een kind niet verbieden TV te kijken of op internet te surfen. Integreren van nieuwe ontwikkelingen zoals ze voor jou werkbaar zijn is aan de orde en dat vraagt van mensen flexibiliteit en oude waarden herzien en opnieuw te resetten. Zo kan het oude gezin ook niet in deze tijd geplaatst worden of als waarde worden gepredikt: mensen willen zelf doen en weten zelf wat zij waardevol vinden in de opvoeding. Is dat niet zoals de overheid dat wil, dat is dan jammer voor de overheid: je kunt niet alle gezinnen onder curatele plaatsen in een maatschappij die herziening van normen en waarden probeert vorm te geven. Een slimme overheid kijkt verder om te zien wat er werkelijk voor gevolgen zullen zijn en haakt hierop in met maatregelen die de mensen vanuit een goede visie zullen accepteren.

Waar het om gaat in de wereld is dat het hemelse een plek krijgt op en in de aarde; niet zoals nu dat er een scheiding is tussen hemel en aarde maar dat hemel en aarde verbonden zijn: EEN zijn. Binnen het universum is eenheid en daar hoort de aarde en de mensheid bij. Geen verschil tussen boven en beneden, maar alles in saamhorigheid en eenheid vorm laten krijgen. Zo is het ooit bedoeld met de wording, de ontwikkeling van de mensheid. Ontwikkeling is groei, groei die nooit stopt maar steeds verder ontwikkelt. Binnen het universum ontwikkelt de aarde zich tot het EEN is met het universum.

Waar alles EEN is, is er wel verscheidenheid in het uitvoeren van taken, in zienswijzen en opvattingen, maar alles is gericht op en past binnen het ene grote belang, het zuivere weten en de liefde voor elkaar alles en iedereen. Glorieren ten koste van een ander, opzettelijk kwetsen uit egobevrediging is niet aan de orde omdat dit het grote geheel niet dient. Als een ego denkt het te weten tegen beter weten in of juist uit beter weten, dan wordt het wel of niet gedragen. Dit dragen door de ander is dan ingegeven uit liefde voor het geheel en zal daarom in respect wel of niet worden gehonoreerd. Als dit al pijnlijk zou zijn, als afwijzing wordt ervaren, is dat omdat het ego nog niet is losgelaten. EEN zijn is met elkaar in liefde en respect de dingen vorm geven, wat het grote geheel niet dient is niet van belang, als het niet voor iedereen van belang is telt het niet. Het kleine belang is er alleen ten dienste van het grote geheel, persoonlijke belangen houden op te bestaan als ze niet dienstbaar zijn in het grote geheel. Vreugde, liefde en respect zijn de belangen waar het om gaat voor iedereen en niet ten behoeve van een kleine groep.

Zowel geloven in de ENE God of het Al is een onderdeel hiervan, EEN voelen van de mensen met elkaar als ook om diezelfde weg te gaan en hetzelfde doel te hebben. Geen verscheidenheid in mensen, rassen en volken, maar alles ten dienste van het ENE. Het huis dat op aarde gebouwd moet worden dat groot genoeg is om alles te bevatten wat er nodig is voor de mensheid.

2.

De geschiedenis herhaalt zich telkens omdat alles hernieuwd moet worden, op een hoger plan gebracht. Dat kan alleen maar als de basis stevig is en het eerder geleerde voet aan de grond heeft. Een huis bouwen zonder fundament dat bij een zuchtje wind instort, wordt een volgende keer verstevigd in de aarde om dit te voorkomen. Zo heeft de mens zich ontwikkeld vanuit het dierlijke en wij Josef ons uit elkaar en anderen. De Josef-kracht is weer een specifieke bouwkracht voor de mens. Het betreft een aardse kracht ontwikkelen met visie en daadkracht, daarom heet het ook mannelijk te zijn. Maar de egokrachten van nu zijn mannelijk niet op een Josef- manier, maar vanuit een meeliften op de trend. Niet als bedenker, bouwer de krachten neerzetten en ontwikkelen, maar als vergaarder is nu de mannelijke kracht ingezet. Gebruiken van andermans inzet, niet vanuit het eigen zelf weten wat te doen en hoe te handelen, maar afwachtend standpunt bepalen wat het beste uitkomt. Deze kracht moet er ook zijn om bijvoorbeeld het land te besturen, dat kan niemand alleen want dan is het een dictator met een te beperkte visie. Maar in het gewone leven van alledag is het vervelend als niet duidelijk is wat er verwacht wordt, de onzekerheid wat een ander met de situatie gaat doen. Manipuleert hij voor het juiste dan is het een goed doordacht overzicht, maar dit is slechts weinig mensen gegeven. Meestal spelen er andere zaken mee en geld en macht zijn dan gevaarlijke dingen. Dan kan opeens een bedrijfsfilosofie veranderen in een graaicultuur en machtsspelletjes, het voelt aan als heulen met de vijand in oorlogstijd. Het vertrouwen dat geschonken is wordt geschonden en dat zijn heilige zaken. Als er een huis gebouwd wordt zonder fundament, terwijl dit niet de bedoeling was is een kwestie die hoog moet worden opgenomen. Als uit economische motieven een noodzakelijke stevigheid niet wordt gehandhaafd, is alles gedoemd te verzakken. Zo is het nu met de moraal van het zakenleven waar veel geld verdienen de grote waarde is. Hieruit moet geleerd worden dat dat niet zo is en helaas vallen daarvoor eerst weer slachtoffers, zijn hiervan vele mensen de dupe. Of het nu om een hypotheekschandaal gaat, of een natuurramp, steeds komen de zwakke plekken naar voren die niet meer getolereerd worden. Tot het zover is zal alles doorgaan, het oude karma moet verwerkt om schoon schip te maken voor hoe het wel de juiste manier is om te handelen. Het verschuilen achter anderen, geen verantwoordelijkheid nemen voor eigen daden zal een eind nemen. Elk mens zal zich bewust moeten worden van zijn eigen verantwoordelijkheid wat te tolereren is en wat niet en daar dan ook actie op ondernemen. Want wanneer het duidelijk is dat het zo niet langer kan betekent ook niet meer verschuilen om actie te nemen, maar duidelijk standpunt te bepalen. Ieder mens weet van binnen wat goed is en wat niet, dit erkennen en niet verloochenen om bijvoorbeeld mee te gaan met anderen is aan de orde. De orde in de samenleving moet hersteld worden naar wat recht is en onrecht, wat de mensheid dient en niet wat slechts enkelen dient.

Eerder zijn huizen, paleizen en tempels gebouwd om de mensheid en de regenten te dienen, maar deze zijn niet meer nodig. Alle gebouwen dienen in de toekomst maar een doel, het verlevendigen van de geest Gods op aarde, oftewel het ontwikkelen van de intuïtie, de innerlijke afstemming met het hogere, het universum, oftewel God, Allah en Jahweh. Het goddelijke, het innerlijk besef en weten van binnen uit mag de ruimte krijgen en hierin zal de mens onderwezen moeten worden. Eeuwenlang is de mens in de materie bezig geweest de aarde te bebouwen met wat op dat moment noodzakelijk was voor het levensonderhoud en uit te groeien tot een zelfbewust denkend wezen. Zover is het nu dat wat er in achterkamertjes, zaaltjes en praktijkjes wordt verricht mag uitgroeien tot een universiteit van zelfontwikkeling. Niets en niemand is meer bepalend voor het nieuwe leren, alleen wat de mens zelf weet van binnen uit mag worden verdiept. Dat betekent niet dat scholen

verdwijnen, maar ze zullen steeds meer gericht worden op zelfontwikkeling. Kennis is noodzakelijk als basis voor ontwikkeling, om in het leven op aarde te kunnen functioneren. Lezen, rekenen, schrijven alle basisvoorwaarden zijn nodig om te kunnen leven en groeien in zelfbewustzijn. Maar waar vroeger scholen op regels waren gericht zal het begrijpend leren vorm krijgen, iedereen zal zich met zijn eigen interesses eigen vaardigheden eigen gaan maken. De grage lezer mag doorlezen en wordt niet gestopt door het niveau van anderen die weer andere kwaliteiten hebben: de cijferaar kan zich in de meest ingewikkelde berekeningen bekwamen en de schrijver mag zijn fantasie laten gaan. Zo wordt het op scholen een kunst om ieders bekwaamheden uit te bouwen en aan elkaar te laten zien. Door de uitbouw van ieders kwaliteiten kunnen anderen leren kennis te nemen van alles wat van belang is. Veel boeken met algemeen verplichte leerstof kunnen verdwijnen, alleen een aantal highlights kunnen voldoen als algemene kennis, als basis voor verdere ontwikkeling.

Zo zullen scholen voor ontwikkeling de diverse cursussen vervangen, het is standaard om kennis te nemen van wat nu het bovennatuurlijke heet. Aura's, dromen en hun functies, intuïtie, aanvoelen, energiekringen, de link van het geestelijk welbevinden met lichamelijke klachten zullen standaardleerstof zijn waarin wordt onderwezen.

Het gebouw zal eerst geestelijk vorm moeten krijgen met vele kamers al eer het in de aarde kan worden neergezet. De fundamenten zullen een immense investering blijken omdat het de toekomst van de mensheid gaat dragen op weg naar de verwerkelijking met de eeuwigheid.

3.

De laatste tijd is er een stormloop op allerlei groene investeringen die de mensen tot heil zouden zijn en dat zijn ze ook. Gelukkig wordt iedereen op aarde bewuster dat wat er aangericht, vernield of misbruikt wordt, moet worden hersteld. Dat onrechtmatig gebruik of oneerbaar omgaan met de natuur of alle andere dingen een andere wending moet krijgen. Graaien en ten koste van anderen of iets en daar zelf beter van worden gaat tot het verleden behoren. Een enorme deal sluiten ten koste van iets anders, zal steeds meer anders worden bekeken. Was het eerder fantastisch over de ruggen van arbeiders grote winst te maken of veel afvalstoffen produceren geen probleem, gelukkig is dit al veranderd. Het menselijke in de industrie zal zich nog veel verder moeten ontwikkelen, het gaat uiteindelijk over alle mensen en niet meer om de winst van een bedrijf. Die ontwikkeling is gaande en zal steeds verder vorm krijgen: de eerste stappen zijn tenminste gezet. De bewustwording van de mensen dat alles uiteindelijk voor iedereen geldt en is, zal steeds duidelijker worden. Voedselprijzen hoog houden en mensen die hierdoor de hongerdood sterven is immers van een dermate grote waanzin dat het lijkt of iedereen achterlijk is. Dat kan dus niet, slavenarbeid behoort tot het verleden en dit zou getolereerd kunnen worden terwijl het vele malen erger is wat de gevolgen van graaiers zijn. De mens zal zelf met zijn geweten in het reine moeten komen, weten wat er gaande is en wat de gevolgen zijn van zijn houding, gedrag of medewerking aan deze misstand. Het zal nog even duren voor de zogenaamde erebaantjes niet meer als eervol en hoogstaand worden gezien om in te gaan vullen. Want uiteindelijk is dat actief vorm geven aan de misstanden in de wereld, leiding accepteren die moord en uithongering op zijn geweten heeft. Nu is dat altijd zo geweest dat er misstanden waren, de ene mens de andere overheerste ten koste van in vrijheid kunnen leven. De mens zal bewuster worden, zich herinneren hoe het is om geknecht te worden en vanuit dit slachtoffergevoel zijn eigen daderschap onder ogen moeten zien. De nieuwe bewustwording duldt niet langer dat ongestraft misstanden kunnen blijven voortbestaan. Geef anderen wat noodzakelijk is, niet meer en wacht tot de behoefte duidelijk is, er een vraag is. Het hoeft geen jammerkreet uit armoede of diepe ellende te zijn, maar weet dat er een vraag om hulp is. Als er geen vraag is, is alles wat je aanbiedt overbodig en wordt dan als zodanig gebruikt: als goede mogelijke actie terzijde geschoven. Pas wanneer de mens weet wat hij nodig heeft, er gevoelig voor is zal hij zich inzetten om het te verwerven. Juist dit, inzet en neerzetten in zichzelf van binnenuit, zelf weten en uitvinden wat het beste is, is noodzakelijk om verder te komen. Dit geldt zowel voor de het stoffelijke als het geestelijke wat in de wereld gezet gaat worden. Als er geen behoefte is zal er geen actie zijn om zich iets eigen te maken. Daarom faalt de meeste hulpverlening, een verslaafde die niet gemotiveerd is om af te kicken zal zich zodanig inzetten voor de lieve vrede, maar van binnenuit hoeft het niet en zal het dus ook nooit echt lukken. Mensen in diepe problemen die er niet uit kunnen komen, kunnen handreikingen niet 'pakken' en in hun problemen blijven, hun problemen blijven zien. De zon in water zien schijnen moet je zelf kunnen, een ander kan je erop wijzen, maar jij moet het zelf willen en kunnen zien. Als je ogen verblindt zijn door tranen zal dat nooit lukken, hoe goed de ander ook zijn best doet. Dit is hoever het gekomen is met de mensen, alles wat goed bedoeld is blijkt overbodig: hulp is zelfs meestal niet gewenst. De echte kracht moet van binnenuit worden opgebouwd en van daaruit weer worden opgebouwd. Er is nog geen injectie die dat kan bewerkstelligen, behalve de tijdelijk werkende oppeppers en gevoelsonderdrukkende medicatie. Dat zijn lapmiddelen, voor een tijdelijke periode soms wel werkbaar, maar het gaat er altijd om dat de mens zelf weer zijn leven oppakt met hoe hij zich hierover voelt. Wat er eventueel veranderd moet worden, moet van binnen uit in de energie een plaats krijgen. Als dit lukt het willen oppakken,

veranderen dan is er een stroom op gang gekomen die van binnenuit komt. Pas dan kan er ook geleerd worden van de ervaringen en is duidelijk dat dit alleen geleerd kon worden door de ervaring.

4.

Achteraf weten mensen vaak wel waar het om gaat, maar slechts door de ervaring kunnen ze tot deze conclusie komen. Strategisch vooruitzien is in principe niet mogelijk omdat dan altijd de nieuwe visie, de strategie meewerkt in de energie. Was er een andere strategie gekozen, was het de andere kant omgegaan en dat is nu juist ook het dubbele. Wat de mens uitdenkt, veelal met zijn ego, wordt een belang en zolang dat belang voor het algemeen, het bedrijf of het land is, is er niets mis. Pas wanneer het ego door slaat en het een zaak van bevechten van de eigen waarheid, strategie wordt, gaat het mis. Dan komen er als het ware oogkleppen en zal er niet meer vanuit redelijkheid voor het belang van de mensheid gekozen worden. Het is zaak dit zeker op hoger niveau onder controle te houden, anders komen er te veel oorlogen. Elke machthebber heeft wel een bepaalde visie of anders wel de mensen om hem heen. Zolang dit het volk of het doel dient is dit fantastisch, want regeren is vooruitzien. Waar het mis gaat, het ego het algemeen belang overschrijdt is een moeilijk proces, de mens denkt namelijk dat hij het altijd voor het belang van het grote geheel doet. Pas achteraf komt het inzicht, soms ook niet, dat het allemaal anders had gekund. Een tribunaal om mensen voor hun daden te straffen is dan ook weer alleen gekeken door de ogen van het tribunaal en niet door de ogen van de indertijd begeesterde personen die deden wat ze dachten wat goed was. Inkeer in elk proces is noodzakelijk en minimaal een aantal wijze mensen die het proces bewaken en vragen durven stellen waar iets toe leidt. Dat betekent niet de strategie loslaten, maar de waardebepaling, de evaluatie in het proces goed te bewaken. Gaat het nog zoals bedacht, wiens belang dient het om door te gaan, te stoppen of een andere kant op te gaan. Helaas is dit vanwege het ego dat de strategie wil uitvoeren met oogkleppen op moeilijk in bezinning te zien. Een ander die het proces wel kan overzien is in staat om niet alleen achteraf in een tribunaal, maar tijdens het proces te onderkennen. De wijsheid van deze ander moet in machtsverhoudingen worden geaccepteerd en gerespecteerd om alles in het juiste perspectief te kunnen blijven zien door iedereen. Alle machtshebbers zouden een verplichte bezinningsperiode in hun leven moeten inlassen om te kunnen blijven overzien. Veel bedrijven hebben dit al gerealiseerd op werkniveau, maar het is vooral noodzakelijk op het niveau waar werkelijk de macht ligt.

Nieuwe ontwikkelingen vragen een flexibele instelling, dat heeft niets met jong of oud te maken. Een levendige geest is nodig om oude vastgeroeste patronen te herkennen en kenbaar te maken. Pas dan als het herkent en erkent is kan het worden 'gezien' en ernaar gekeken worden met andere ogen. Als dit proces niet kan worden gevolgd zal het nooit echt begrepen worden, maar worden veranderd vanuit een plichtsmatig handelen. Pas nadat het kwartje gevallen is hoe het ervoor staat kan het worden losgelaten en is er ruimte voor de andere mogelijkheden. Wanneer dit niet vanuit het echte diepe weten wordt gevoeld, zal er nooit van hier uit gehandeld kunnen worden, dat is een niet flexibele geest. Een plichtsgetrouw veranderingen doorvoeren in plaats van een echt doorleven met consequenties van een nieuwe visie. De oude visie moet eerst worden herkend en erkent als verouderd, dan pas kan het nieuwe in de vorm komen hoe het beter kan. Vaak is de oplossing niet voorhanden als het oude afgekeurd wordt en komt er snel een nieuwe oplossing, dit is dus niet de manier. Pas als de nieuwe oplossing een rijpingsproces heeft ondergaan kan dit worden ingevoegd, tot zolang is de oude manier de beste. Niet met overhaast handelingen het kind met het badwater weggooien, maar op de oude fundamenten het bouwwerk bekijken op deugdelijkheid. Sommige pilaren zijn nog in prima staat en hoeven helemaal niet te worden vervangen. Alles afbreken en vlot

een nieuw gebouw neerzetten is niet constructief op de lange duur. Oude wetten moeten ook niet worden afgekeurd, maar op onwerkbaar punten worden aangepast die dienend zijn. Totaal nieuwe wetten bevatten ook weer zwakheden en zo blijf je aanpassen zonder dat het nieuwe het juiste bevat. Haast om te vervangen lijkt geboden als het oude niet meer voldoet, maar het is juist wijsheid om dit niet definitief in de eerste stroom van verandering te doen. Helaas is jaren vooruitkijken niet mogelijk en je weet ook nooit hoe alles kan veranderen, maar het laten bezinken van veranderingen vraagt enige tijd. Een wet erdoor jassen levert uiteindelijk op de lange duur niets op, wel een verandering in denken en een gezamenlijke nieuwe invulling die een ander richting in slaat. Het nieuwe denken lijkt door flitsend goed te zijn, snel een oplossing te bieden. Flexibel zijn betekent iets anders, goed doordacht naar alle kanten wendbaar te blijven, alle voors en tegens overwegen en al of niet laten afvallen is een proces van jaren, dan kan het voor de eeuwigheid blijven bestaan. Evenals die goede pilaar in het bouwwerk, nieuwe structuren en uitwerkingen kunnen op bestaande pilaren worden vormgegeven. Bovendien kan iedereen met deze werkwijze meekomen, het langzaam te laten integreren in de maatschappij.

De wijsheid die in de mensen leeft is in de loop der tijd verkwanseld aan degene die dachten de macht te hebben; het diepe geloven, zeker weten van binnenuit, werd door de kerk geregeerd. De oude kennis over de natuur, het lichaam, de hemel en de aarde is verloochend door de wetenschap, het zogenaamde bewijzen kunnen van alles wat gebeurt. Er is meer niet te bewijzen op deze achterlijke manier dan wel, maar de mensen laten zich door deze 'wetenschap' knechten en doen zichzelf, alles en iedereen daardoor tekort. Alsof elk mens voor zichzelf niet weet wat hij wil en wat goed voor hem is! Het erge is dat dit dus zo is geworden, dat niemand zijn eigen verstand en gevoel nog gelooft, maar denkt dat genezing of wijsheid van een ander moet komen: dat hijzelf ongeschikt is om zichzelf te begrijpen. Dit is niet van de ene dag op de andere dag gekomen, maar langzaam gevormd door de eeuwen heen en heeft nu zijn hoogtepunt bereikt. Politieke machthebbers zijn niet meer zaligverklarde helden op aarde, de kerkbewakers evenmin en langzamerhand sijpelt dit door tot in elk mens. Elk mens is immers maar een mens met beperkte ideeën, wensen en verlangens en vanuit het verleden ingegroeid in deze gedachte is dat er machthebbers en een soort slaven zijn. Dit heeft niets te maken met de slavernij die is afgeschaft, dat was een schande hoe onmenselijk dit was, maar het gaat om geestelijke slavernij. Er moest orde zijn en door mensen worden gehanteerd, dat dit machtsmisbruik is geworden op alle fronten is 's mensen eigen: het ego moet de grenzen van betamelijkheid leren afmeten. Daarvoor moet iedereen eerst zijn neus stoten en de hoge bomen vallen dan heel diep, dat zijn de schandalen waar het licht op duistere praktijken gaat schijnen. De mens is niet zaligmakend, maar hij is wel mens met zijn eigen goddelijk weten van binnenuit, dit kan nooit geknecht of bevochten worden. Als de ene mens de andere recht doet is er altijd een erkennen van de eigenwaarde van de ander, een soort beleefdheid, compassie en waardering voor de eigenheid van de ander. Ego's kunnen botsen, elkaar de wil proberen op te leggen, maar dat geeft nooit saamhorigheid die nodig is om tot het goede resultaat te komen. De mens is de laatste eeuwen uitgroeid tot een immens ego dat alles om zich heen en zichzelf verwoesten kan. Ook dit zal weer tot een inperking komen, de mens is niet oppermachtig, hij kan niet alles doen al zou hij het willen. De inkeer is een afbrekingsproces dat tot rampzalige gevolgen kan leiden, de uitwas naar oppermachtigheid leidt weer tot andere onderdrukkingen. Uiteindelijk zal de wereld naar acceptatie in wijsheid en liefde moeten groeien op alle vlakken van de samenleving, dat is een heel proces waarbij veel mensen zich slachtoffer voelen. Pas als iedereen de waarde heeft en krijgt zal het oorlogvoeren voorbij zijn en kan in vrede de opbouw van de nieuwe wereld gestalte krijgen.

5.

Wat aan de orde is en blijft is dat de mensen vertrouwen op zichzelf, wie en wat ze zijn. Dit vertrouwen kan door anderen worden ondermijnd, maar het vertrouwen kan niet van anderen komen. Dat is je gesterkt voelen om zelfvertrouwen te krijgen, of je niet gesterkt voelen in je vertrouwen in jezelf. Een kind groeit op in vertrouwen en bouwt zijn zelfvertrouwen dan op, dit groeit met elke stap die hij zet. De wereld om hem heen kan dit zelfvertrouwen saboteren met uitdagingen die het kind wel of niet aan kan. Dit is een normaal proces, een mens kan niet alles, weet niet alles en een kind moet leren om te zien wie hij is en wat hij kan. Wanneer het ondoorzichtig wordt is als de een met de ander communiceert en ondertussen niet zijn eigen mening geeft, maar door de ogen van een ander communiceert. Een ongeziene derde die groot en machtig is en regels oplegt die een kind niet begrijpt, het kan de juf op school zijn, een afwezige ouder, de burens of een onzichtbare God. Voldoen aan alle eisen en niet te begrijpen regels van anderen geeft onzekerheid en verwarring en een kind weet niet meer van binnenuit wat goed is. Wat anderen vinden of het bestaan van onbekende regels, daarvoor is hij afhankelijk van anderen geworden.

Deze afhankelijkheid wordt van kindsaf meegedragen en gaat van ouder op kind over, elke ouder doet water bij de wijn door niet vanuit het eigen hart te communiceren. Juist die pijn, dat weten geen recht te doen aan de eerlijkheid, maar een soort saboteren van de waarheid geeft een niet weten, zowel voor de ouder als het kind. Dit proces ontrafelen en begrijpbaar maken is onmogelijk, dus het kind groeit op met dubbele waarheden, zoals 'The American dream' dat iedereen alles kan bereiken en als je voor een dubbeltje geboren bent word je nooit een kwartje. De weg van zuiverheid herontdekken, wat je wilt en weten wat je kan, kan door een kind niet worden overzien en zal later in het leven plaatsvinden. Dan is het ook geen pretje je twijfels en onzekerheden onder ogen te zien, maar elk mens komt wel eens in een crisis en wordt gedwongen uit zijn handelen en weten van binnenuit te evalueren. De tegenstrijdigheden onder ogen zien en recht zetten, wie je bent en het vertrouwen in jezelf weer als zeker weten te durven leven. Eerlijk en oprecht van binnen uit durven zeggen en doen wat je vindt en wilt, als een kind open te zijn. Wanneer alle mensen vanuit het hart met elkaar communiceren dan zijn onenigheden als een zandtaartje en de moeite van ruzie, vechten of oorlog niet waard.

Geef anderen de ruimte die je zelf ook nodig hebt, dring je niet onnodig op in iemands leven: wacht tot je gevraagd wordt je mening te geven of te helpen. Geef de ander het respect dat hij zelf zijn sores aankan en bedenk niet vanuit jouw ego wat goed is voor die ander alsof jij beter weet wat goed is dan hij zelf. Door dat onderontwikkelde zelfvertrouwen is het ook vaak vragen om raad bij een ander een laagje vernis, uit beleefdheid de ander zijn kwaliteiten laten zien. Vaak vanuit een afhankelijke positie de ander in zijn ego steunen dat hij het allemaal zo goed weet en jij hem hoogacht. De echte beleefdheid is dan bij de hulpverlening, de officiële instanties die doorgeleerd hebben om te weten wat goed is voor iedereen. Als iemand die het moeilijk heeft, hulp nodig heeft of gewoon ziek is, wordt gelijk zijn hele eigen weten genegeerd. Hij mag nog net zeggen waar de pijn zit, of hoe de gezinssituatie zo is gekomen en dan worden er talloze behandelplannen gemaakt. De mens zelf hoeft het er niet mee eens te zijn, hij moet het er gewoon mee eens zijn, want de hulpverlening weet het per definitie beter en is ook nog eens verantwoordelijk voor het welslagen van die hulpverlening. Kortom het ZELF van de mens is volledig overgenomen en als een robot wordt

hem nu verteld hoe het met hem is en wat er aan te doen, zodat het beter gaat volgens de normen van de ander. Dat is pas echt ondermijnend voor het zelfvertrouwen, het aankloppen bij anderen leidt tot het plaatsen in hokjes wat daarvoor alleen een probleem was! Bij schuldhulpverlening moet de hele financiële situatie bloot, in het ziekenhuis de hele binnen- en buitenkant worden onderzocht en in de hulpverlening het hele doen en laten worden veranderd. Een pijnlijke hand leidt tot verregaande zenuwslopende onderzoeken, pijn in de portemonnee tot onbekwaamheid om met geld om te gaan en pijn bij de zorg in de opvoeding tot gezins- relatieonderzoeken. Tja, dan zou het volgens anderen allemaal goed moeten komen en dat is dus niet zo. Alleen als de mens zelf weer op zijn eigen kundigheid, innerlijk weten leert vertrouwen kan alles genezen: die hand zegt iets over wat er wel of anders niet aangepakt moet worden, dat geld is een energieprobleem en zorgproblemen vereisen duidelijkheid. Waar een mens weet van binnen dat iets te zwaar is om te doen, zoals een ziek familielid verzorgen dan moet hij dat niet in z'n eentje alleen blijven doen, dat is geen falen maar zoveel energie heeft een mens niet extra te leveren. Een gezin volgens de huidige normen opvoeden met duidelijkheid die er voor de mens zelf niet is, mag ook anders vormkrijgen. Dingen doen die een mens tegenstaan al die doe het zelve, sporters en carrièremakers lopen op den duur uit de hand. Dan komt de mens weer bij zich zelf uit, hij heeft zijn eigen ruimte niet bewaakt en met respect behandeld: want daar gaat het allemaal in wezen om.

Achter de feiten aanlopen maakt dat de mens zich dom voelt, alsof hij het niet in de hand houdt, niet alles kan regelen. Alsof alles te weten almachtig maakt! Juist niet weten als openheid is een weten, een onbevooroordeeld weten dat alles mogelijk is en alles te weten niet gelukkig maakt. Het beter weten, of juist laten beïnvloeden door kranten van het weten geeft onzuiverheid: staatspropaganda is een vreselijk iets van bevooroordeelen. Hoe je de mensen klein houdt, of bewust maakt, of niet alle informatie geeft, het is allemaal beïnvloeding of sterker nog een beperkte visie. Dat is al met een verslag van een ongeluk op straat, iedereen bekijkt het vanuit zijn eigen blik: de echte waarheid is soms niet eens te achterhalen. Het gaat erom de informatie die je tot je neemt te proeven, als het ware te testen of dit voor jou geldig is en als waar aanvoelt, het gaat er niet om of de ander volledig is of liegt, maar waar het voor jou om gaat. Als een militair een verslag doet van het aantal bommen dat is afgegooid is het aan jou om te bekijken wat het met je doet. Onthoud je het aantal dan kan het zijn dat je een rekenwonder bent die al aan het berekenen is hoeveel hectare nu beboemd is. Wanneer je in tranen uitbarst vanwege het leed, de verminkingen en de gevolgen voor de mensheid is dit een geldige reactie die totaal verschillend is van de vorige. Zo zijn er diverse reacties mogelijk op informatie en allemaal zijn ze legitiem, menselijk en verschillen op de impact ervan. Als dat niet meer het geval is en iedereen reageert op dezelfde manier op de oorlog of honger in Derdewereld landen, dan is er werkelijk iets aan de hand. Soortgenoten komen om en in een gemakkelijke stoel trekt het wereldleed voorbij zonder dat het iemand nog raakt. Nog een veerboot vol mensen verongelukt, een tsunami, aardbevingen en orkanen het raakt niet meer. Al deze informatie is te ver weg, bidden voor het zielenheil is ook al niet meer in de mode, geld storten lijkt het innerlijk beleven te stoppen. Want niet meer geraakt worden is bij deze gelegenheden weer niet zoals het hoort en daar moet minimaal een geldelijke sanctie op staan. Hier gaat het dus om, bepaal je eigen innerlijk beleven en koop het niet af, als je kon helpen deed je het toch! Leef zelf in vrede en goedheid, kijk om je heen in het dagelijks leven, laat de liefde in je leven stromen. De wereld kun je niet verbeteren in je eentje, er zijn teveel belangen en machthebbers bij betrokken. Maar voel je niet onmachtig in je gewone leven, glimlach naar iemand die een foutje maakt, weet dat het jou ook kon overkomen. Dat is oorlog in het klein een ander veroordelen over iets wat je zelf ook doet of niet kan. De een kan snel

zijn spullen inladen bij een kassa in de winkel, een ander niet: gelukkig kunnen blikken niet doden, maar alle energie kun je liefdevol laten zijn door er begrip voor te tonen en een ander niet af te keuren. Jij bent van hetzelfde soort mens gemaakt en zou het ook niet prettig vinden veroordeeld te worden. Het is een aanmatigend idee te denken het beter voor een ander te weten, bemoeiziek te zijn: het zou passender zijn het eigen innerlijk zuiver te krijgen en met name los van oordelen over een ander. Het eigen gedrag evalueren, beoordelen op ervaringen die gunstig of minder gunstig zijn is een mogelijkheid die te ver is doorgeschoten. Op het werk een nuttig fenomeen, maar in persoonlijke omstandigheden niet ter zake doende. Niemand wordt er vrolijk van wanneer een ander zijn gedrag veroordeelt, al is het nog zo goed bedoeld. Een ander kan niet weten of voelen wat jou bewoog te handelen zoals je handelde en iedereen mag leren door ervaringen op te doen zo vaak hij dit wil en de ander geen schade berokkent. Maar bemoeiziek een ander beoordelen of veroordelen is niet aan een ander mens. Dat getuigt niet van respect voor het eigene van een ander en wat hier voor de ander geldt, geldt meestal ook voor zichzelf: dus is het een frustratie over zichzelf. Vaak zijn het ook de splinters bij een ander die worden geconstateerd en wordt de balk in het eigen oog niet gezien.

6.

Ook vandaag de dag geldt nog wat al eeuwenlang aan de orde is, trouw zijn aan jezelf: je eigen geweten aanspreken voor alles wat je doet, zegt of vindt. Jijzelf bent de enige beoordelaar die van binnenuit feilloos weet hoe het voor jou is, het is jouw zuiverheid. Een ander kan hier nooit over oordelen want die heeft zijn eigen zuiverheid van binnenuit. Overeenstemming hierover kan alleen maar in het rationele denken worden verkregen, zoals het afspreken van de doodstraf, maar van binnen uit zijn al deze dingen niet te rechtvaardigen. Een brood stelen om de armen te voeden doet meer recht aan het gevoel van rechtvaardiging dan de afspraak, het gebod jij zult niet stelen. Hiermee omgaan, vereist een dubbel geweten, het weten van binnen uit en afspraken die gemaakt en geweten moeten worden. Dit dilemma heeft tot gevolg dat soldaten de oorlog ingaan en voor het vaderland doden en gedood worden. Ergens klopt er hier iets niet met deze regels, soldaten moeten hun eigen innerlijk opzij zetten voor het werk: dit is bijna een onmogelijke opgave. Bovendien zijn ze als de oorlog uit de hand is gelopen met vergeldingsmaatregelen als verkrachtingen later nog schuldig aan dit gedrag. Eens te meer dat oorlogen zinloos zijn en nog nooit geleid hebben tot waar het voor bedoeld was: VREDE. Er zijn altijd te veel belangen dat iedereen zijn zin kan krijgen, goedschiks of kwaadschiks maakt dan niet meer uit voor het ego dat zijn zinnen ergens op gezet heeft. Het ego weet het ook te rechtvaardigen voor het innerlijk weten alsof dat nog steeds het goede dient bij uitwassen als miljoenen vergaren voor eigen gebruik. Zo krom is het daarna dat bij een veroordeling of tribunaal dit soort dingen niet eens meegewogen kunnen worden, genocide is hetzelfde. In het vuur van de strijd, lees de begeestering van het ego die blind met de eigen norm doorgaat. Rechtspraak achteraf en een veroordeling is dan een lachertje en dan is duidelijk dat iets veel en veel te ver is gegaan, volkomen uit de hand is gelopen en veel eerder gestopt had moeten worden. Helaas zijn tussentijdse tribunalen nog niet mogelijk, dus zal elk mens het met zijn eigen geweten moeten doen. Dat eigen innerlijk weten liegt nooit en al sust het ego dit met allerlei argumenten, iedereen weet van binnen uit dat hij nooit het recht heeft het leven van een ander te nemen. Dat is niet voor niets een van de geboden waarop een samenleving kan draaien, zeker een geciviliseerde samenleving niet. Het hautaine om de doodstraf te kunnen rechtvaardigen is een vorm van het verouderde gebruik elkaar de hersens in te slaan als men het niet met elkaar eens is. De barbaarse tijden zijn nog lang niet voorbij, nog steeds zijn er wereldleiders en volkeren die denken met moord en doodslag conflicten te beslechten. Niet meer vanuit een drift, onvermogen van binnenuit om zich niet te kunnen beheersen, maar vanuit een weloverwogen plan. Dat deze plannen elke keer mislukken en nu tenminste aan de kaak gesteld worden is een ding, het verafschuwen ervan een tweede maar het voorkomen ervan is waar het om gaat. Wanneer een machthebber besluit 'in te grijpen' voor eigen belang en dit verkoopt aan anderen als algemeen belang moeten er alarmbellen gaan rinkelen bij die anderen. Doden is nooit een middel dat van binnen uit, door de eigen innerlijke zuiverheid kan worden geaccepteerd als goede oplossing!

Op weg in het leven is een hele lange weg te gaan, alles wordt doorleefd en ervaren: zowel wat van binnenuit gewild wordt en wat tegenstaat. De vreugde van het een en de onoverkomelijke van het ander lijkt niet in evenwicht te staan, maar dat staat het wel. Een mens maakt nooit meer mee dan hij aankan om te verwerken, het gaat er alleen om hoe de verwerking plaats vindt. Als alles op rolletjes gaat en de mens geniet van alles wat de materie en het zelf in vreugde innerlijk beleven is het prima. Dit is dan de tijd om te reserves op te bouwen, het zelfvertrouwen en het geloof in het

goede, het vreugdevolle een stevige basis te geven. Een echt leerproces is dat niet want er wordt niets gevraagd behalve vreugdevol ervaren. Zo mag een kind het leven in, zodat het vol goede moed het levenspad opgaat en met een basis dat er voor hem gezorgd wordt, van hem gehouden wordt. Hier gaat het al vaak mis en kan de nodige basale veiligheid voor zijn ontwikkeling niet worden ervaren; daar kan hij dan later niet op terugvallen als het moeilijk gaat in het leven. Eigenlijk is dit al een handicap om het leven te ervaren en de kracht te vinden in het zelf om het levenspad te bewandelen. Deze test krijgt niet elk mens op deze jonge leeftijd, maar vroeg of laat zal aan iedereen de ervaring te leren zich voordoen. Of dat nu is als puber, op school, in het gezin, relaties elk heeft zijn eigen levenservaring waar hij mee om moet LEREN gaan. Vanuit de ene ervaring kan de volgende worden opgebouwd en als volwassene zou iedereen eigenlijk zicht moeten hebben op wat hij kan, wil en in het leven als doel stelt. Maar er is zoveel te kunnen en te willen dat het door deze overvloed moeilijk kiezen is en dat is het probleem dat in het hele leven verder meespeelt. Generatieconflicten komen hieruit voort, wat wil ik, wat wil de ouder: het een kiezen betekent vaak afwijzen van de ander. Wanneer een jongere zijn eigen pad kiest is dat niet tegen de ouders in, maar de beleefdheid en de maatschappelijke regels stroken vaak niet met wat het innerlijk wil. Bovendien zijn ouders verantwoordelijk en overzien alle gevaren, vooral ook door hun eigen ervaringen. Toch is het van belang dat elke jongere en elke oudere de eigen ervaringen uitwerken, anders komt het tot betutteling. Als in deze periodes, in deze situatie niet geleerd wordt hoe met het eigen zelf om te gaan, is er een handicap voor de rest van het leven om te ervaren wat de jongere zelf wil. Wanneer er later dan tegenslag komt is er geen goede vertrouwensbasis om op het innerlijk weten te kunnen vertrouwen. Een baby die vol vertrouwen het leven ingaat, een puber die gesteund wordt in zijn zelfstandigheid: elk kind zou je gunnen dat de volwassenheid zonder al te veel troubles wordt bereikt. Maar dat is nu juist de betutteling, een kind moet door ervaringen leren, los van de basisvoorwaarden waar ouders een veilige haven zijn. Behoeden voor alle gevaren geeft geen vertrouwen dat de jongere weet wat gevaar is en hoe ermee om te gaan. Leren met tegenslag om te gaan, van binnenuit weten dat de kracht om het leven aan te kunnen er is zal langzaam, in laagjes moeten worden opgebouwd. Als er nog nooit een dierbare is verloren, zelfs een simpele vriendschap die uit gaat, zal er op oudere leeftijd heel erg moeilijk omgegaan kunnen worden met verlies. Of dit passief of in verzet wordt verwerkt, het zal in het innerlijk een plaats moeten krijgen: het verlies zal aangegaan moeten worden om ervan te kunnen leren. De vreugde die het brengt om in en na de verwerking de leerervaring te zien is dan weer de basis om vol vertrouwen de volgende ervaring aan te gaan. Het weten, vertrouwen als een kind dat alles er is om van te leren geeft de vreugde in het leven en net als een kind verder willen ontdekken en open staan voor de wereld om het juiste te doen.

7.

Wat het leven de moeite waard maakt is het door ervaring leren en bemerken dat er steeds andere en meer kanten aan een en hetzelfde aspect is te ontdekken. Alles is zo veelomvattend dat je een eerste keer denkt te begrijpen hoe het zit en pas op deze basiservaring steeds een laagje kunt ervaren als verdiepingen op een huis. Stevig in de wereld, de aardeverbinding bekrachtigen om verder te bouwen: basisvaardigheden als lopen, spreken leren in goede gezondheid van het lichaam is een voorwaarde voor een goed fundament. Als je niet leert praten, kun je je later niet duidelijk maken, als je niet leert je lichaam goed te voeden is het moeilijk later je energie aan te vullen als dat nodig is. Als je geen relaties op jonge leeftijd aangaat is dit moeilijk later met een partner vorm te geven. Als er voor alle behoeftes goede fundamenten zijn gebouwd kan het leven vorm krijgen: paleizen en kastelen of een flatje er zijn grote verschillen. Dat is de diversiteit van alles wat zich in het leven voordoet en moet worden geleerd en ervaren. Op het moment dat je accepteert zoals het is kan er een volgende ervaring zijn die kan worden geleerd. Als je denkt dat je alles wel zo ongeveer weet zal de volgende leerervaring zijn dat je leert dat je niets weet, behalve dat je niets weet. Steeds is dat het beste uitgangspunt om te leren, na een dieptepunt weer een ontdekking doen dat alles net even anders is dan jij dacht. Daarna kun je open blijven en leren dat je nog lang niet alles weet, maar je kunt ook dezelfde soort ervaring nog een keer doormaken om de les te leren die geleerd moet worden. Wanneer het huis onderkeldert is en er al veel verdiepingen bovenop zijn gebouwd is het zaak ook deze kelders regelmatig in te duiken om te kijken wat opgeruimd mag worden en uit de duisternis naar boven mag of mag weggegooid. Oude waarden die je niet meer dienen, oude herinneringen, boeken die je niet meer aanspreken: wanneer je je los en sterk genoeg voelt om er zonder te kunnen leven omdat ze jou niet meer dienen, mag je loslaten en wegdoen. Misschien kan een ander er iets mee om te leren of is het dermate achterhaald dat het zijn waarde en glans verloren heeft, dan mag het weg en hoeft het niet bewaard. Alles bewaren, oude waarden vasthouden dient niemand en verstopt alleen de stap naar het volgende. Als je niets meer op kan ruimen omdat het te vol is met oude dingen, dan kom je in een vicieuze cirkel: met je gedachten en ideeën is het net zo gesteld. Wat je niet meer gebruikt komt onder het stof en stoffige zaken geven geen glans om te ontdekken wat het is. Je door oude zaken, boeken of herinneringen heenwurmen kan zin hebben als je een studie doet of je verleden helder wilt krijgen. Al deze dingen je leven lang meeslepen zonder er iets mee te doen, er naar te kijken wordt tot overvloedige ballast. Regelmatig schoon schip maken is aan de orde om een ruime geest en een frisse blik voor nieuwe dingen te ontwikkelen. Diep verdrietige zaken uit het verleden, oude minderwaardige gevoelens dienen je niet meer: ze mogen gaan. Alle hoeken en gaten mogen opnieuw met vreugde en levensenergie worden opgevuld; je fundamenten, wortels mogen geweten worden als jouw basis maar zeggen niets over wie en wat je nu bent. Jouw ervaringen met jouw fundamenten maken jouw huis dat jij bouwt voor hoe jij je leven invult.

8.

De resultaten van hard werken zijn niet altijd direct zichtbaar als je op het geestelijk vlak werkt, dat komt omdat er eerst geen resultaat is. Geestelijke resultaten groeien onzichtbaar voor het menselijk oog en veranderingen kunnen pas later worden opgemerkt. Voor de mensen die het betreft geldt hetzelfde, het lijkt alsof alles niet helpt en de dingen die moeilijk zijn niet opgelost kunnen worden. Door in deze fase te zijn mag het probleem er zijn, staat dan in het licht en kan de oplossing in een of andere vorm gestalte krijgen. Deze vorm groeit langzaam alsof iets een beetje vermindert en dan lijkt het of jij het verandert, maar dat is de geleidelijke verandering van waar het om gaat. Een probleem dat zich aandient niet erkennen maakt het groter, steeds weer en heviger dringt het zich aan je op. Pas op het moment dat je er niet meer om heen kunt, het probleem een zo grote omvang heeft en druk op je legt, ga je ermee aan de slag. Door het te erkennen, de oorzaak te achterhalen en in jezelf te gaan komt er mede door wat anderen je raden een beetje zicht op wat er aan de hand is. Het probleem is dan in volle omvang aanwezig en je twijfelt wel eens of het ooit nog zal verdwijnen. Dit is het moment van omdraaiing, het probleem wordt als iets waar je mee leeft erkend en zal niet meer groeien. Ongemerkt, misschien ook door wat anderen je aanraden zal stukje bij beetje het probleem minder urgent worden, je past het in in je leven. Zo nu en dan doet het zich nog even als een groot probleem voor, maar je weet al dat de scherpe kantjes eraf zijn: je voel je niet meer zo gekwetst, wanhopig en ontredderd als je eraan denkt. Je hebt het geaccepteerd, leert ermee leven en dat kan wat het probleem is afnemen, het hoeft niet meer te groeien om aan de oppervlakte van je bewustzijn te komen. Langzaamaan sijpelt de oplossing in je bewustzijn en je bestaan, zo wil je dit niet weer, hier kies je niet voor. Dat is het leerproces wat alleen maar langzaamaan kan inbedden en een snel resultaat zou niet goed worden ingebed: dan zul je er nog eens door heen moeten om de diepte en de reikwijdte te ervaren van de les die je van deze ervaring mag leren. Ook dat is geen ramp, nergens staat dat alles in een keer moet, de eerste keer opgelost moet zijn. Leuk is het niet en vrijwillig kies je dan niet voor weer naar binnen gaan, in jezelf kijken en voelen wat het met je doet en wat jij ermee moet. Tot door herhalingen duidelijk wordt dat jij uiteindelijk innerlijk weet wat je te doen staat, je kunt er net zo vaak om heen draaien als je wilt: je mag er levens voor leven. Wanneer het dan zo klaar als een klontje is merk je het niet eens op, want dan is het geen probleem meer waar je mee zit. Een gebeurtenis in je leven met een bepaalde afloop die je gevormd heeft tot waar je nu bent.

Over een aantal jaren is wat nu aan de orde is verleden tijd; gebeurd en vergeten. Alleen de leringen eruit worden meegenomen naar de toekomst, in het verdere leven. Voordat het duidelijk is wat eruit te leren is, valt niet te bekijken wat er meegenomen gaat worden. Dat is nu juist de lering, die vooraf nooit bekend is. Aan een ander kun je zien, kun je soms aflezen wat zijn lering is geweest en hiervan kun je profijt hebben bij je eigen manier van ervaring opdoen. Alle mensen hebben een aantal eigenschappen en manieren om te leren die overeen komen, maar het leerproces is altijd uniek. Jouw ervaring is niet de ervaring van de ander: wat iets bij jou oproept kun je slechts delen met een ander. Dit deelgenoot maken is een groot geschenk, communicatie maakt mogelijk dat het gedeeld gaat worden. Of het nu in de vorm van een boek, een voorschrift, wet of een persoonlijk treffen is, de mens kan geraakt worden door iets wat de ander ook heeft meegemaakt. Dan komt het echt even binnen, wordt het innerlijk aangeraakt en dat is waar het om gaat. Dat kan ook in de natuur in schoonheid zijn, het hoeft niet altijd op een moeilijke manier dat aanraken. Diep naar binnen gaan

betekent juist niet een strijd beslechten, maar eerder een ontmoeting met het diepst gevoel van gelukzaligheid in je zelf. Dat is er ook als je geraakt wordt door iets wat een ander heeft meegemaakt en wat jij van binnen erkent, ook zo voelt. Dit zijn niet de melodramatische emoties, de tearsuckers die op de TV worden uitgezonden. Dat zijn slappe aftreksels van waar het werkelijk om gaat. Een enkele keer zal het iemand echt raken, maar de goedkope manier van amusement met veel tranen is nu juist niet waar het om gaat. Het zou het proces van echt naar binnen gaan in gang kunnen zetten, maar dat blijft dan vaak steken in oppervlakkig zelfmedelijden. Echte ervaringen, echte diepe vreugde en wanhoop zijn emoties waar het eigen innerlijk mee bereikt kan worden. Het middel, vervoermiddel van emoties zijn tranen maar deze worden veelvuldig geplengd voor valse emoties. Vreugdetranen en boze tranen van onmacht lossen meer op, geven meer inzicht dan het uiten van emoties door tranen die veelvuldig stromen of enorme huilbuien. Opeens tranen in je ogen krijgen, met je mond vol tanden staan zijn aanwijzingen om naar binnen te gaan en je af te vragen WAT je nu zo raakt. Er zit altijd iets achter je emoties, je emoties zijn nooit waar het om gaat. Dan is het beter om met stomheid geslagen te zijn dan al je emoties te demonstreren aan anderen, of zelf te etaleren. Jouw gevoel om bij jezelf te komen heeft niets met anderen te maken, vooral niet door ze door anderen te laten sturen of te begluren. Als je je laat raken en in je emotie blijft zul je tot de essentie komen, zoals bij wonderschone natuur tot een goddelijk besef van de kleine mens in deze prachtige wereld. Er is geen betere manier om je leven te vervolgen dan dit besef.

9.

Achter elke daad schuilt een motief, al lijkt een daad soms onbezonnen. Juist dan is er het motief dat als drive van binnenuit komt en opeens eruit moet. Dit lijkt impulsief en dat is het ook, het is iets waar niets tegenop kan en MOET gebeuren. Meestal is het onverwacht en wanneer er rationeel over nagedacht was, had het niet plaatsgevonden. Het is alsof je binnenste forceert wat aan de buitenkant onzichtbaar was en niet gekend werd. Als een vulkaan die al een poosje onrustig is moet het er dan uit. Behalve de schrik is er weliswaar opluchting maar kan de reikwijdte er niet van worden overzien. En dat is nu juist wat de tegenwoordige mens zo graag wil: alles vasthouden, overzien en plannen. Dat daardoor het levendige, speelse karakter om mee te stromen is verdwenen realiseert men zich pas achteraf: het was weer een zware klus. Ja, als je alles zelf gaat dragen, moet dragen, je verplicht voelt allerlei extra lasten te dragen, daar wordt je doodmoe van. Wanneer iedereen gewoon zijn eigen ding doet, zijn eigen last draagt is er niets aan de hand. Maar de overbezorgde behoefte om alles te doen, te regelen en tot in de puntjes te beëindigen slaat alle energie dood. Soms is het zelfs tegen de stroom in dat de dingen worden neergezet en dat is een onmenselijke klus om te torsen. Als je erin zit, ermee bezig bent zie je dat niet: kun je dat niet overzien. Uit je binnenste kan dan eerst een zucht komen, erna tegenzin en dan zomaar opeens een impulsieve reactie. Je ware ik wil het niet, protesteert eerst zachtjes, dan wat luider: maar de plicht roept en de plicht is immers heilig! Daar mag wat aan veranderen en dat kun je alleen als jij zelf bepaalt wat er gebeuren moet, wat nodig en wenselijk is. Wanneer je met de stroom meegaat voel je dat, het leven is leuk en het werk gaat je gemakkelijk af. De zon schijnt en dat kan niet altijd weet je van binnen, dus bij de eerste tegenslag ga je niet bij de pakken neerzitten. Integendeel, je gaat een tandje harder om er vanaf te zijn en het snel achter je te kunnen laten. Het noodzakelijk moet dan gedaan en dat gaat dan nog wel goed. Maar de extra's die er dan nog bij komen zijn de zware belasting en die hoeft jij niet op je schouders te nemen. Jij bent al genoeg belast en nee, dat kan ik er niet bijhebben is dan het enige wat gepast is om te zeggen als het zich voordoet. Degene die het vraagt onderschat en maakt klein wat er extra bij komt en jij trapt daar goedgevolg in. Een duidelijk nee als je met tegenzin je klus afmaakt is op zijn plaats en niet nou vooruit dan maar dat kan er ook nog wel bij. Meer van hetzelfde, diezelfde tegenstand kan een mens niet aan en dan opeens....is daar die impulsieve daad die zomaar uit de lucht lijkt te vallen. Je innerlijk redt je om je voor overbelasting, het opeten van je reserve – energie te behoeden! Niets gebeurt zomaar, alles heeft een reden en als je een impulsieve actie herkent of ervaart wees dan alert: meestal is het een waarschuwing van binnenuit en je doet er beter aan deze boodschappen niet te negeren.

10.

Hoe veranderingen tot stand komen is niet belangrijk, vaak veranderen de dingen zonder dat je het merkt. Wanneer je je voor iets hebt ingezet en iets tot stand hebt gebracht ben je tevreden over het resultaat. Dan mag het resultaat als het ware zijn eigen gang gaan, door anderen worden gebruikt of door je zelf als basis voor verdere werkzaamheden. Het resultaat wordt een basis, als fundamente die een nieuwe bestemming kunnen krijgen. Bij een huis bouw je allereerst de fundamente van wat je op dat moment als huis nodig hebt, groot of klein het maakt niet uit. Als er een klein stevig huis gewenst is, zijn de fundamente anders dan wanneer je een gigantisch complex wilt neerzetten. Het zou dwaas zijn bij een klein huis enorme fundamente neer te leggen. Op het moment dat je kiest voor een klein of een groot huis heeft dat te maken met een visie die je nog niet hebt of juist wel. In een klein huis kun je verdere ontwikkelingen uitbroeden, uitwerken: je eerste resultaat een huis heb je immers al bereikt. Nu weet je hoe verder te bouwen, de basis te verbreden en met het vertrouwen dat je het kunt bereiken, verder bouwen. In vroeger tijden werd eerst het totale fundament gelegd, de grootsheid moest worden vormgegeven in gigantische afmetingen die bouwkundig maar net konden worden vormgegeven. Het resultaat werd door de ontwerper, opdrachtgever en de bouwers vaak niet eens gezien zulke grote klussen waren het die niet te overzien waren. Op zich is een droom om een toren tot in de hemel te bouwen of de hoogste toren wel een aardig idee, maar veel voegt het niet toe. Het is als het record verbeteren nu, het record staat meestal niet lang en het kost enorm veel energie waarbij het resultaat zeer tijdelijk is. Een bouwplan dat eeuwen bestrijkt mondde vaak uit in andere stijlen en toevoegingen, of torens die er niet eens meer op kwamen. Verloren energie die nu nog gekoesterd wordt als ware het fantastisch. Veranderingen, groei valt niet tegen te houden, een bouwplan kan niet voor eeuwen worden vastgelegd: alles verandert en vastleggen heeft geen zin. Dat is hetzelfde wat betreft wetten en regels vastleggen, altijd wordt er om heen gegaan, de belastingwet wordt handig omzeild en stoplichten gelden daarna weer niet voor rechtsafslaand verkeer. En dat is goed, bijstellen van wat is vastgesteld is een prima zaak: tegenhouden van iets veranderen wat niet meer optimaal werkzaam is heeft geen zin. Een toren bouwen op een kerk waarvan niemand het nut inziet heeft geen zin. Alle wetten en regels zouden op hun bruikbaarheid moeten worden gescreend, veel zaken zijn verouderd en de regels zijn niemand meer ten dienste. Oude gebouwen hoeven niet leegstaand gerestaureerd en behouden blijven, wat nieuw is is ook goed en van deze tijd met de voorzieningen van nu. Al die grote kerken onderhouden en verwarmen dient nog maar zeer weinig mensen en past niet meer in deze tijd: het mag gaan, het is geweest, het heeft zijn tijd gehad. Het leven gaat verder, alles mag verder ontwikkelen. Het privilege dat alles wat antiek is behouden moet, mag verdwijnen: alles moet tot nut van iedereen zijn, daarvoor is de aarde er. Niet om vast te houden wat er is, maar om te gebruiken voor het nut van iedereen.

Het doel van deze leringen is dat mensen inzien dat alle gedrag te verklaren is, niet door diep te graven of oude herinneringen weer te beleven maar door te voelen. Bij voelen begint en eindigt alles, het verstand relativeert teveel zodat het gevoel op de zoveelste plaats komt. Het eigen lichaam is het belangrijkste, de tempel waarin de geest tot ontwikkeling gebracht wordt. Dat lichaam laat voelen wat wel en niet OK is, negeren van wat gevoeld wordt is even erg als een verkeersbord negeren. Wat er gebeurt als het genegeerd wordt is dan nog niet te overzien, pas later zijn de gevolgen te ervaren. Meestal is het dan al erger dan het eerder leek, bij het niet in acht nemen van het signaal, zoals met een pijnlijke rug toch nog even een grote zware doos optillen. Toch zijn er

meestal kleine waarschuwingen vooraf die niet van belang lijken te zijn en vaak alleen maar achteraf de duidelijkheid geven. Waarom het voelen, je eigen gevoel vertrouwen zover is weggezaakt heeft het verstand bewerkstelligd oftewel het ego dat denkt beter te weten dan het gevoel. Het kan zelfs zo zijn dat je innerlijke stem als een duveltje dat weersproken moet worden bij je werkt, zo ongeveer als je iets voelt bedenken dat het wel niet zo zal zijn, niet zo hoeft te zijn. Dan blijf je heel bewust bezig en achteraf weet je dat je niet geluisterd hebt naar je innerlijke stem. Deze innerlijke stem is voor jou de leidraad in het leven, deze veronachtzamen is jezelf niet serieus nemen. Wat kan er belangrijker zijn dan jouw innerlijk weten? Wat een ander ervan vindt of wat jij van binnen niet wilt accepteren dat je echt zelf weet wat goed is voor jou. Het wordt tijd dat iedereen de verantwoordelijkheid voor zichzelf neemt en niet meer voor de ander tenzij deze er nadrukkelijk om vraagt. Zelf bepalen wat je wilt, gaat eten, gaat doen, wilt studeren en hoe je je leven in gaat vullen met wie. Zolang je je laat leiden door wat een ander vindt, leidt je niet je eigen leven en wordt het leven vaak lijden. In een samenleving waarvan er veel van je verwacht wordt kun je denken dat een ander jou tot steun kan zijn. Tot op zekere hoogte is dat ook zo, maar om vanuit afhankelijkheid wel of niet de keuze te maken geeft geen garantie voor een gelukkige toekomst. Die gelukkige toekomst zul je altijd zelf moeten vormen vanuit wie jij bent en wat jij wilt, met jouw talenten en beperkingen. De talenten van de ander kunnen bijdragen maar nooit de jouwe worden, jouw uitgangspunt. Je verstand kun je niet uitzetten en je gevoel ook niet, ze zijn allebei onlosmakelijk met je lichaam verbonden. Het is jouw eigen verantwoordelijkheid wat je van het leven maakt of niet maakt.

11.

Waar het in het leven om gaat is mens te zijn, mens worden vanaf de kindertijd en groeien in het volwassen zijn. Niet als kind verantwoordelijkheden uit de weg gaan of vasthouden aan kinderlijke gewoontes zoals alleen vanuit gezag leven. Wat er in de mens aanwezig is, de innerlijke bron aanboren om verder uit te groeien tot wat de mens werkelijk is. Als baby moet er worden gegroeid zowel lichamelijk als geestelijk om tot wasdom te komen. Alleen in het lichamelijke groeien, betekent stoppen met groeien tot de volwassenheid en gebruiken van vaardigheden die dit hebben mogelijk gemaakt. Kracht om te werken, voort te planten en daarna afzien hoe het zich ontwikkelt is niet zoals het leven is. Weten als je kind bent en je mogelijkheden ontwikkelen, dat proces stopt niet in het leven tenzij de mens de mogelijkheden niet gebruikt die er voorhanden zijn. Als de mens de groei inperkt, niet durft, wil of kan, dan zal er verder geen ontwikkeling zijn. Dan blijven de dingen zoals ze zijn en kavelen langzaam af totdat het plezier in het leven verdwijnt: oud en afgesleten is dat het einde van het leven op aarde. Maar de mens gaat voort, lichamelijk en geestelijk kan hij zich ontwikkelen tot de schepper van alles wat hij maar wil. Dat vraagt initiatief, verantwoordelijkheid, lef en vooral liefde voor zichzelf om deze mogelijkheden te erkennen en te ontwikkelen. Een angstig persoon schrikt van de gedachten die naar buiten treden, de eigen grootsheid ontwikkelen hem geeft en kruipt terug in zijn schulp. Een kind wordt geleerd zijn eigen mogelijkheden niet te overschatten en denkt daarna dat er niet veel bijzonders voor hem is weggelegd. Jammer, de volwassenheid brengt het inzicht in de talenten en de beperkingen: de mens mag en kan zelf beslissen waar zijn hart naar uit gaat. Het hart volgen in liefde naar zichzelf is nu nog niet standaard maar zal steeds meer worden gedaan. Want daarom gaat het in het leven, in geestelijke vrijheid leven zonder opgelegde beperkingen van wie dan ook.

Geloven in wat je doet, waar je mee bezig bent en waar je achter staat is wat er nodig is om inspiratie te krijgen. Als je twijfelt of het zin heeft wat je doet of het je tegen staat wat je doet geeft geen motivatie, maar langzaamaan wordt de tegenzin tegenstand en krijg je er een hekel aan. Als je open staat voor nieuwe ideeën, je kanaal schoon en fris is, kun je weer nieuwe acties ondernemen. Vaak is het een uitbreiding of toepassing van waar je mee bezig bent en dat kan ook alleen maar als je niet vol zit met andere zaken. Wanneer je uitkijkt naar de volgende koffiepauze, is er weinig ruimte voor inspiratie want jij hebt al een vaste wens. Als wat je doet vanzelf lijkt te gaan is er ruimte in je gedachten om je innerlijke wens naar boven te laten komen, door te stromen in vreugde. Dit klinkt heel verheven en dat is het ook: inspiratie is niet zomaar iets. Vroeger was het alleen voorbehouden aan kunstenaars, componisten en schilders konden zomaar uit het niets melodieën en afbeeldingen maken. Juist met inspiratie werd de juiste toonzetting altijd perfect gevonden en door iedereen met verbazing en bewondering gevoeld. Wanneer er met veel moeite een liedje wordt gemaakt omdat het moet is dat altijd een ander soort 'kunstwerk' en dat geldt ook voor leren schilderen van dingen. Het lukt de een beter om het alsnog vorm te geven dan de ander, maar echte kunst is dat niet: eerder een kunstje dat geleerd is. Wanneer er dwingende gedachten zijn van tegenzin of onkunde zal het vaak niet eens lukken op iets te maken, eerst moet er rust zijn om te beginnen en de inspiratie toe te laten. Oude meesters kunnen door te inspireren nog hun kwaliteiten naar de aarde brengen, maar dan moeten er wel werkwilligen zijn die dat doen. Wanneer hun eigen ideeën er tussen komen zal het weer niet worden wat het zou kunnen, maar de tegenwoordige mens heeft een sterk ego dat zomaar niet opzij gezet kan worden. Daardoor is de wereld ook wat hij is, de mens kan creëren en op

inspiratie werken vergt een loslaten van het ego en dat vereist een overgave terwijl er toch gecreëerd wordt. Voor papier zorgen en andere materiële zaken is een wereldse aangelegenheid die wordt afgewisseld met overgave zonder ego. De eigen kracht als het ware laten versterken door andere krachten toe te laten. De mens is dat verleerd terwijl de methode al eeuwenoud is, het simpelweg laten komen wat zich aandient. Dat is niet lui, of zonder eigen inbreng wat de mens zelf zou moeten kunnen, maar puur zich laten inspireren door het hogere in zichzelf. Daarin is de wijsheid en ervaring van eeuwenlang incarneren vervat en het innerlijk weten dat de mens zelf niet alles hoeft te doen maar zich kan laten inspireren.

Maak door wat je doet duidelijk waar je voor staat, soms weet je het niet zeker maar doe het goede. Diep in je hart weet je altijd wat het juiste is, maar door allerlei dingen laat je je er van af leiden. Wat zich voordoet heeft altijd meerdere kanten en het is zaak je hart te volgen bij de keuze die je maakt. Wanneer er een financieel aspect bij zit lijkt dat het meest voor de hand liggende, maar ook geld is alleen maar energie. Als je de keuze uit je hart maakt en de klus vloeiend verloopt houd je tijd over voor een andere klus en is de betaling achteraf dubbel dan wanneer je de klus kiest die het meeste geld oplevert. Dat is vooraf niet gemakkelijk te overzien, het is eigenlijk heel simpel kies wat je het leukste lijkt, niet wat het meeste prestige, geld of ander gewin oplevert, maar gewoon waar je hart naar uit gaat, wat je het meest aanspreekt. Een rationele overweging beperkt je in dit geval, het hart is het belangrijkste om de dingen te doen die er voor jou zijn om te doen. Als je oplet, kun je voelen dat de stroom, je voorkeur naar iets specifiek uitgaat, zelfs al hebben alle aspecten iets waar je je goed bij voelt. Je kunt dan je keuze maken door er in gedachten om te tossen, dan laat je ook je ego niet bepalen. Zo kun je door de dingen te doen, zich te laten vormen zelf duidelijk krijgen waar je voor staat, waar je hart naar uit gaat. Als je fluitend je klus doet is het jouw ding, als het zwaar voelt niet. Ook dan kun je nog halverwege omkeren en de andere klus oppakken, vaak volgt daar weer een andere visie op die andere klus uit. Al is het alleen maar dat het dus niet jouw ding was, dat is een hele belangrijke conclusie weten wat wel en niet voor jou geschikt is om te doen. Iedereen kan niet alles doen, iedereen heeft eigen kwaliteiten en gaven en om er achter te komen wat de jouwe zijn kun je door het doen, in de actie ervaren. Weet je het van te voren is het gemakkelijker, maar door alle ruis, verplichtingen en noodzakelijkheid is dat wat op de tweede plaats komen te staan. Wanneer je een hartgrondige hekel hebt aan iets, je huis schilderen, behangen of je belastingformulier invullen besteedt het uit, dan kun jij een andere klus doen die je wel leuk vindt. De eigenheid van je zelf waarderen, eren wat jij kunt en je gave voor het ontwikkelen van je kwaliteiten gebruiken is vanuit het hart leren werken. Op je gevoel, met je gevoel de dingen vormgeven zodat ze in vreugde vanzelf lijken te gaan, alsof jij alleen de richting maar aan hoeft te geven.

13.

Wijsheden worden verworven door ervaringen die diep beleefd zijn en nadien geïntegreerd in het leven geleefd zijn. Door deze ervaringen, het echte kennen en invoelen kan de wijsheid rijpen, maar nog lang niet worden uitgedragen. De rijping is eigenlijk nooit voltooid, elke keer is er weer een ander aspect te beleven en erbij te integreren. Het lijkt alsof het nooit klaar is en dat is het dus ook niet, steeds kan er verder worden geleerd, ervaren en geïntegreerd. Gaande het proces wordt wel de wijsheid duidelijk, alleen al te zien dat het nooit af is en er altijd kan worden geleerd is een eerste stap, de openheid voor leren en ervaren is als een voorwaarde te zien. Jezelf leren zien als iemand die blijft leren is totaal verschillend van iemand die denkt alles te weten, de wijsheid in pacht te hebben. Een basis van weetjes zegt niets over een onderwerp, overal zijn meer facetten aan en de echte diepe doorgronding van een onderwerp is waar het om gaat. Wetten en regels kunnen niet op basis van een aantal weetjes worden gemaakt, een diepe doorgronding met alle ins en outs is noodzakelijk. Oppervlakkige gedachtespinsels zijn op zich heel aardig, maar dienen om verder te worden uitgediept en niet om iedereen ermee om de oren te slaan als fantastische breinuitwerkingen. Het gaat hier niet om snelheid, een flitsende gedachte kan een inzicht zijn dat briljant vorm kan krijgen: de tijd deze te ontwikkelen is iets heel anders. Hierbij is er geen sprake van een denken te weten op basis van bijna niets, die flits was als het ware de opening die er was voor inspiratie en dit kan verder worden uitgewerkt. Weetjes zijn daarentegen een starre basis, zo is het want dit weetje is algemeen bekend, dus is het zo! Er zit ego onder en geen openheid om verder te ontwikkelen. Dat is vooral geen wijsheid, maar een bijna kinderlijk parmantig ontdekken van wat iedereen weet, ja dat kan worden erkend door de herkenning. Een kind kan wijze dingen zeggen of doen, maar alles wat hij ontdekt is niet voor alle volwassenen interessant. Leren lopen door je vast te houden aan een stoel is heel handig en helpt je om verder te komen, maar is behalve een vertederende actie geen leerervaring voor ouders of anderen. Wanneer een weetje wordt gelanceerd is dit hetzelfde, niemand valt er van achterover alleen degene die het weetje de wereld inbrengt is er dolenthousiast over. Het weetje mag er zijn, maar zoals het kind daarna echt moet leren lopen, moet het weetje, zoals oude feitenkennis verder worden uitgediept en kan deze oneliner, of dat statement anderen alleen overbluffen. Het weetje is als feitje waar, maar dat is nog maar het begin van waar het om gaat en de wijsheid is hierbij afwezig. Het is als een idee dat onderzocht moet worden, het ballonnetje oplaten en daar kan niemand iets mee omdat het gebakken lucht is. Nu betekent dat niet dat creatieve geesten niet meer zouden mogen brainstormen of anderen niet meer aan het denken mogen zetten! Maar halve waarheden hoeven niet verkondigd te worden als waarheid en het vereist een zuiverheid om dit te kunnen scheiden. Leren onderscheiden wat waar, waardevol en waarheid is zou je wijsheid kunnen noemen.

Achter de feiten aanlopen betekent dat je niet alert in het leven staat voor datgene wat je bezielt. Als iets echt je interesse heeft blijf je op de hoogte en zal alle informatie naar je toe komen op welke manier dan ook. Wanneer je merkt dat je niet bij bent, niet de up to date kennis hebt is er iets aan de hand. Wanneer je pas van vakantie bent teruggekeerd is de reden duidelijk, maar is het vaak al een verandering die is ingezet. In je gevoel ben je niet bij de tijd en als het een moeten wordt om bij te blijven is het mis. Dan is het tijd voor iets nieuws, een nieuwe interesse waarvan de informatie naar

je toe komt op allerlei manieren. Als jij dan nog druk bezig bent met nieuwsvergaring van het oude item, dan zal deze vernieuwing je ontgaan: een mens kan tenslotte niet alles weten en overal van op **de hoogte zijn. Deze verdediging komt niet uit werkelijke openheid en passie voor waar je mee bezig** bent en openbaart zich door dit soort dingen. Altijd wanneer iets wat plezierig, nuttig of waardevol voor je was je gaat vervelen, je het vergeet of niet kan vinden is er iets aan de hand.

Het is een seint je voor je innerlijk dat je niet meer vanuit je hart met de dingen bezig bent en dat het tijd is voor iets anders, tijd is om het oude los te laten. Omdat je je ermee verbonden hebt is het niet aan de orde om wat je doet gelijk uit je handen te laten vallen. Maar wanneer het vaker gebeurt dat het even niet meer gestroomlijnd gaat zoals voorheen, heeft dat een betekenis. Negeer je deze tips en wil je alsnog je informatie up to date houden, dan forceer je je innerlijke behoefte. Tijd voor iets nieuws, het oude loslaten gaat altijd gepaard met iets van afscheid nemen. Zo gaat dat met alles, je kunt niet altijd op je heerlijke vakantieadres verblijven, want dan is het geen vakantie meer maar gewoon je leven. Terug naar hetzelfde vakantieadres voelt voor de een goed en vertrouwd en voor de ander is het tijd om nieuwe uitdagingen aan te gaan. Voor jou geldt altijd wat voor jou goed is, nog een keer hetzelfde of je richten op het onbekende nieuwe: altijd is de keus aan jou. Jij hebt de vrijheid om te kiezen wat jij wilt, kies je voor het een of het ander, je kunt altijd nieuwe keuzes maken want jouw vrijheid zit in jezelf. Het leven biedt je de mogelijkheid deze keuzes te maken, je mag je leven invullen zoals je zelf wilt. Bewust zijn hiervan geeft al een vrijheid, de vreugde om de vrij te zijn wat jij kiest ervaren is aan jou. Blijf je ergens in hangen, je kunt altijd kiezen wat jij wilt: wat je tegenhoudt onder ogen zien en of jij daarvoor kiest. Dat is jouw persoonlijke vrijheid, een ander kan iets anders kiezen, maar jij kunt jouw keuzes maken. Hoeveel rekening je daarbij met anderen houdt of je door onmogelijkheden laat beperken is aan jou, hoe je gebruik maakt van je vrijheid om te kiezen is helemaal aan jou.

Over wat er te geven is aan de wereld van jezelf is voor iedereen niet echt duidelijk: zet je je totaal in of houd je iets achter van jezelf. Eerlijkheid gebiedt alles eerlijk te zeggen en te doen wat mogelijk is, maar dit pakt niet altijd goed uit; het is niet altijd de juiste keuze. Want wanneer, op welk tijdstip spreek je deze eerlijkheid uit? Wanneer iedereen alles eerlijk vanuit zijn hart roept krijg je veel geschreeuw en weinig begrip, niemand zit daarop te wachten. De ander al helemaal niet, die heeft zijn eigen verhaal en hoeft jouw eerlijkheid over alles niet: hij heeft genoeg aan zichzelf. Als er onder dwang eerlijkheid wordt gevraagd is dit een farce die nooit iets oplevert, want wie durft dan nog? Nee, de eerlijkheid zit in je eigen systeem en het is zaak dat je dit eerst op orde hebt en de ander er niet nodeloos mee lastig valt. Het is dan te vergelijken met schuld en boete, eigen schuld dikke bult, had je maar eerlijk moeten zijn! Als jij door je eerlijkheid iets oproept bij de ander, krijg je waar je om vraagt, eventueel een draai om je oren. Eerlijkheid zit van binnen en daar heeft een ander niets mee te maken, jij bepaalt jouw visie op recht en onrecht. Dit ongelimiteerd ten toon spreiden loont niet, leef het maar voor: niet stelen, liegen en draaien, maar oprecht zijn. Oprecht zijn betekent niet dat je aan iedereen verantwoording over je innerlijk af hoeft te leggen, dat gaat de ander dus niet aan. Jij leeft je eigen recht en onrecht en daar moet je zelf mee dealen. Als een ander je vraagt eerlijk te zijn, zal dit bij jou de vraag kunnen zijn om er eens goed over na te denken en er je eigen mening over te vormen. Dus op een vraag om eerlijk te zijn, is alleen de wedervraag hoezo aan de orde. De ander wil heel graag zijn mening geven en daar met jou zogenaamd in eerlijkheid over in gesprek, of jou verwijten dat je iets niet goed ziet oftewel zoals hij het ziet. Met eerlijkheid heeft dit alles niet te maken, eerlijkheid is alles eerlijk verdelen, iedereen evenveel. Een ander heeft geen recht jouw mening, diepste gedachten te vragen tenzij je in een intieme relatie bent verzeild. Eerlijkheid, hoezo waar gaat dit dan over, zeg zelf maar wat je ervan vindt, dan geef ik ook mijn overwegingen en natuurlijk spreek ik uit mijn hart. Maar ik stel mijn hart niet ter beoordeling open voor een ander, wat ik vind vind ik, als jij er anders over denkt OK, met eerlijkheid heeft dit niets van doen. Soms is het zelfs heel verstandig een ander niet te belasten met jouw overwegingen die eerlijk uit je hart komen. Als iemand je tegenstaat, of je je gekwetst voelt is het zaak eerst je eigen hart op orde te brengen en dit vooral niet aan een ander over te laten door alles 'eerlijk' te spuien.

Wees wat je bent en niet meer dan dat, elke poging om boven jezelf uit te stijgen omdat je ego het wil is tot mislukking gedoemd. Wat je kunt, wat zich voordoet en jij in je mars blijkt te hebben is wat er werkelijk in je is. Wat je wilt, zou willen past misschien helemaal niet bij je, als je denkt dat dat wel zo is, leer je op een confronterende manier je les: dit past mij wel en dat past mij niet. Dit is helemaal geen ramp, het is te vergelijken met leren lopen door vallen en opstaan, lopen leer je wel en niemand herinnert zich nog hoe pijnlijk het vallen is geweest. WEL hoe prettig het is om te lopen, hoe trots je je kunt voelen en wat je er allemaal mee kan. Algemene vaardigheden ontwikkelen die bij elk mens horen is iets anders als specifieke vaardigheden leren. Alle specifieke vaardigheden zijn in principe te leren, maar of ze bij jou horen, tot jouw kwaliteiten behoren zul jij alleen maar zelf kunnen ervaren. Alles heb je geleerd door voorbeelden, maar elk voorbeeld hoeft niet jou in de wereld zijn te worden. Kijk en voel wat bij jou past, ja of nee het maakt niet uit. Er is zoveel, er zijn zoveel dingen te leren en te ontdekken, blijf open staan om te leren wat bij je past. Dit wel dat niet, iedereen heeft zijn unieke mogelijkheden om te ontdekken en te ontwikkelen. Wat bij je past doet zich vanzelf voor en dan kun je je weer zo voldaan voelen als een kind dat weet dat het goed is wat hij kan en doet. Maar steeds weer zal zich hetzelfde voordoen en is het aan jou de keus of je het probeert of voorbij laat gaan: of het iets voor jou is weet je alleen van binnen uit door ervaring.

Voor de mens is van belang dat er genoeg wordt overwogen wat te doen, maar ook weer niet teveel. Dit evenwicht is moeilijk te vinden als er problemen zijn en alles niet vanzelf lijkt te gaan. Dan is afwegen welke stappen te zetten noodzakelijk, maar te veel overwegen brengt niet altijd duidelijkheid. Wanneer alles even zwaar en ingewikkeld lijkt is het moeilijk kiezen welke stap te zetten. Echt blij wordt je van geen enkele stap en toch moet er iets worden gekozen veelal tegen je zin in. Je voelt een weerstand die je niet kunt pakken, overwinnen, laten verdwijnen. Proberen het los te laten is ook geen optie, want je bent erdoor geobsedeerd, het laat je juist niet los wat er gebeurt en wat jij van jezelf verwacht. Daar gaat het dus om, wat jij van jezelf verwacht is dus even niet aan de orde: je verwacht dat jij alles moet oplossen, helder moet zien, terwijl het zo'n ingewikkelde materie is die je niet kan overzien. Geef jezelf dus credit, je kunt en hoeft het allemaal niet te weten, probeer maar in de vergeving voor jezelf en de overgave aan dat wat zich voordoet te gaan. Het is niet aan jou, jij hebt er niets meer aan toe te voegen: er komt wat komt en je kunt alleen vertrouwen op dat het wel goed zal komen. Dat is loslaten, je er niet meer druk over maken, niet meer mee bemoeien, maar laten gaan waar het naar toe gaat. Jij wandelt het pad dat je zelf niet zou kiezen en probeer daar om je heen te kijken naar wat zich voordoet. Omkijken naar de andere mogelijkheden hoeft niet meer, dat is passé daar hoef jij niets meer mee. Voor je, opzij dat is wat het NU is, wat voor jou van belang is om te worden opgepakt. Nieuwe mogelijkheden zijn wat er voor je opduikt, probeer het te zien door je tranen of onwil. Laat gaan wat is geweest, wat er voor je ligt is van belang en niet wat geweest is, wat achter je ligt; dat boek is dichtgeslagen. Pak je nieuwe boek op, kijk wat er is en niet wat geweest is, wat je denkt verloren te hebben. Je hebt namelijk niets verloren, wat waardevol voor jou is neem je immers voor altijd in je hart mee. Wat achter je ligt en je niet meer nodig hebt, mag losgelaten worden in dankbaarheid wat het jou geleerd, gebracht heeft. Wat je een volgende keer anders of hetzelfde zou doen, de ervaringen hebben je alleen maar verrijkt. Nieuwe kansen en mogelijkheden liggen voor je, niet achter je en zeker niet door krampachtig vasthouden van wat geweest is.

15.

Als besluit is er nog het volgende mee te geven voor de komende tijden: alles zal veranderen of de mensen dat nu willen of niet, het gaat gebeuren. Niets is eeuwig behalve de eeuwigheid en dat is niet het aardse bestaan; veranderingen komen en gaan en groeien uit tot andere leervormen voor alle mensen die zich ontwikkelen. Leren van de geschiedenis is een voordeel die niet moet verzanden in een vasthouden van wat geweest is, wat de tijd gediend heeft. Alles heeft zijn eigen tijd of beter er is geen tijd, alles verglijdt naar het volgende. Krampachtig vasthouden leidt tot stagnatie en erkennen dat de dingen zijn zoals ze zijn is het enige wat de mens te doen staat om zijn eigen groei niet in de weg te staan. De mens kan zijn ontwikkeling naar volwaardig mens-zijn een poos uit stellen en zich er tegen verzetten, uiteindelijk komt hij toch uit bij waar het voor bedoeld was. Met de stroom in de ontwikkeling meegaan, een ander en zichzelf de ruimte geven en niet bepalen uit afgunst of beter weten wat niet goed is voor de ander of zichzelf. Uiteindelijk komt alles bij het zelf terug, alles zal door het zelf geaccepteerd en geïntegreerd moeten worden om bij de volgende ontwikkelingsfase te komen. Van hieruit is er dan weer een volgende, weer een volgende en weer een volgende; alles volgt elkaar op in de eeuwigheid waar geen einde of begin is maar een constante ontwikkeling, groei van het een naar het ander.